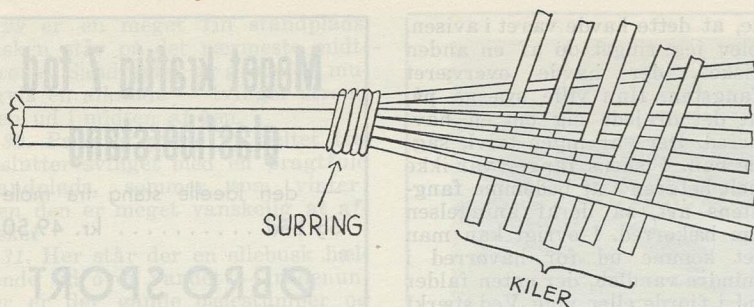

Om pasning af fiskestænger

To af fiskestangens værste fjender er: *fugtighed og varme*. Så længe man fisker, sker der intet. En våd stang er en naturlig ting, og den er vel beskyttet af sit 3-4-dobbelte laklag, hvis det er en ordentlig stang af et pålideligt fabrikat og skulle kunne klare sig uden ekstra lakering i årevis. *Men* — det kan så uhyre let ske selv for den mest omhyggelige fisker, at der bliver slået små lakskaller af. Den kan vælte på stenene ved stranden, den kommer til at gnave mod et eller andet i bilen, bliver spændt for hårdt fast på knallerteren eller bliver lagt et øjeblik til side i båden, hvor den så får et knubs eller to — kort sagt: det er ikke let at undgå, at lakken før eller senere får et brud et eller flere steder.

Og selv den mindste millimeterstore afskalning kan være skæbnesvanger, hvis man ikke opdager den og så ovenikøbet forsømmer, at tørre stangen af efter fisketuren for ikke at tale om, at man putter den i et fugtigt hylster (regnvejrl!) og endelig glemmer, at tage den udaf dette, når man er kommet hjem!

Gå altså jævnligt stangen efter fra top til håndtag for sådanne småskader. Det er nok midlertidigt at give disse en dråbe lak, men stangen må være *helt tør*. Senere — om vinteren — bør man muligvis lakere hele stangen — eller lade en fagmand gøre det; det af hænger af, hvor medtaget lakken er.

Efter en vis tid skal selv de dyreste stænger have ny lak. Man må så slibe stangen med fineste — nr. 000 — ståluld, eller endda, hvis lakken er meget slidt, fjerne denne med „lakfjerner“ og yderligere pudse træet med stålulden for ny lak påføres.

★ Fugtighed og varme er fiskestangens værste fjender.

Til de dyrere stænger hører der i reglen et aluminiumsfederal, som er glimrende til at beskytte stangen under transport. *Men* også her må man være forsigtig: at putte en fugtig stang ned i et sådant federal, måske ovenikøbet i et vådt hylster, kan være skæbnesvangert for stangen. Og skulle man yderligere glemme at tage stangen ud, når man er hjemme, kan den ødelægges på få dage.

Det er meget almindeligt at se fiskere stille deres stang i solen, når de er ude, og op af et varmeapparat, når de er hjemme. Begge dele er lige forkasteligt, især hvis stangen er fugtig.

Også broerne må jævnligt gås efter. Det er næsten utroligt, hvor disse kan slides af linen, og så dannes der efterhånden små „kanaler“ med skarpe kanter, som selvsagt før eller senere saver linen over. æ

Se broerne efter hver måned og brug helst et forstørrelsesglas, ellers er det undertiden svært at se slitagen.

Selv om en bro ikke synes at være meget slidt, bør den dog kasseres, hvis slitagen er blot synlig.

Når De skærer bro-bindingen over, så gør det med et barberblad og skær vandret — langs med stangen — og ikke vinkelret på denne for ikke at beskadige træet.

Om man efter endt fisketur putter stangen i hylstret med de tynde eller de tykke ender først er for så vidt ligegyldigt, blot man altid sørger for, at de henholdsvis tynde og tykke ender *vender samme vej*, — spidsen må f. eks. aldrig vende samme vej som håndtaget. Man

kan let komme til at binde for stramt om hylstret, og det kan let resultere i en skæv spids.

Personligt har jeg altid ladet mine hyltre sy således, at håndtaget kan komme ned i bunden af hylstret og spidsen altså omvendt. Bl. a. skyldes dette, at jeg et par gange har måttet bruge hylstret som støtte over en elv for ikke at falde. Havde spidsen været fornedet, var den utvivlsomt brækket.

En stang må ikke „give lyde fra sig“ under fiskeri. Gør den det, bør man snarest muligt lade en fagmand se på den, hvis man ikke selv kan klare det.

Det kan f. eks. være en ferrule, som er gået løs, og bliver man ved med at fiske med en sådan, flækker eller brækker stangen før eller senere.

Har man fundet ud af, hvilken ferrule, det er prøver man først forsigtigt at varme denne over en sprit- eller gasflamme — *men i behørig afstand!* — og med lille flamme, sådan at selve træet ikke får direkte varme. Drej ferrulen langsomt rundt et minut eller så, føl efter om den er varm og lad den så afkøle f. eks. under vandhanen. Sæt så stangen sammen og prøv at svippe med den, om lyden er borte. Er den ikke det, er der sandsynligvis brugt forkert binde-middel ved påsætningen (f. eks. dette forbitrede glycerin og sølverglød, som jeg på det indstændigste fraråder, selv om det ubegribeligt nok stadig anbefales af ukyndige ekspedienter), eller også er den slidt. Endelig kan stangen være flækket.

En slidt ferrule er ret vanskelig at reparere. Man kan med et flydende hurtig-loddemiddel (sol-dafik hedder det vist) lægge noget loddemasse på den indvendige ferru, varme denne, og når tinnet flyder blankt smøre det ud. Bagefter filer og pudser man så det overflødige bort. Dete kan gå an ved slitage. Er sliddet større, må ferrulen udskiftes.

Kan ferrulen ikke trækkes af ved opvarmning — og det kan den

som regel ikke, når glycerin/sølverglød er anvendt — må man save enden af stangen. Da det kun drejer sig om få cm., vil det ikke have større indflydelse på aktionen.

Er ferrulen *ikke* slidt, kan den måske bruges igen, men man må da brænde træet ud af den over en flamme.

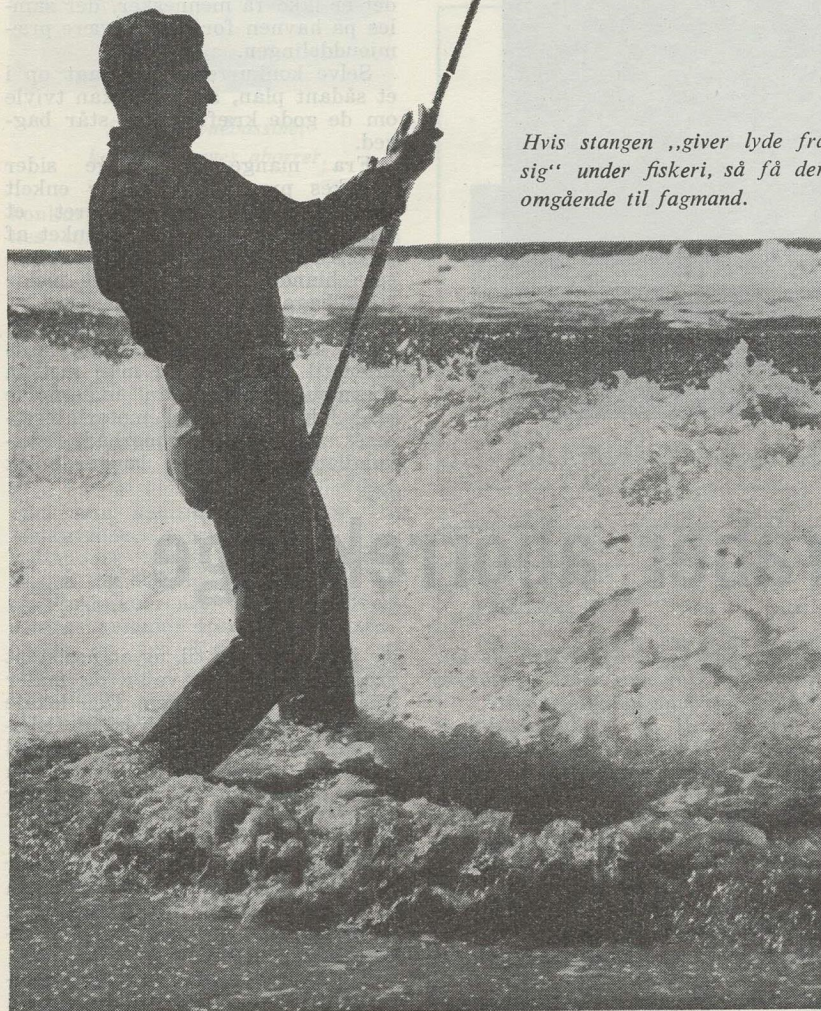
Vedrørende påsætningen henviser jeg til min artikel om stangbygning nr. 5

Er det nu ikke ferrulen, det er galt med, kan det være selve stangen, der er flækket. Dette sker næsten altid nedenfor eller ovenfor en ferrule og konstateres let, idet stangen det pågældende sted er blødere end normalt og kan bøjes mellem hænderne.

I sådant tilfælde saver vi stangen over nedenfor ferrulen, da stykket inde i ferrulen rimeligvis er blevet „mørt“.

Se først efter, at splitterne er hele og uden revner.

Find så ud af, hvor langt ned flækningen går og læg en meget fast surring i form af flere halv-

Hvis stangen „giver lyde fra sig“ under fiskeri, så få den omgående til fagmand.

Hos stangeeksperten

HENRIK BECH

kan De altid hente gode råd

stik lidt nedenfor denne, så stangen ikke kan flække yderligere.

Har man nogle tandstikker, kan disse bruges, ellers flækker man et knastfrit stykke fyrretræ i pinde på ca. 2—4 x 50 mm og skærer dem til som kiler. Disse presses ned imellem splitterne, så man får plads til at skrabe dem rene for limen. *Dette må gøres meget forsigtigt*, så man ikke tager noget af træet med af hensyn til tilpasningen.

Endelig smører man med en flad pind lim på alle de indvendige splitflader, tager kilerne ud og surrer derpå en ikke for tynd kridt- eller bomuldssnor spiralformet fra surringen til enden af stangstykket og tilbage igen, så fast som man kan og slutter med et par halvstik.

Tør stangstykket af med en fugtig klud og hæng det op i mindst 8 dage, hvorefter man sætter ferrulen på som sædvanligt

Se for en sikkerheds skyld efter om stangstykket er lige, medens det endnu er fugtigt, man kan let komme til at bøje eller vride det under limningen.

En stang kan også flække andre steder end ved ferrulerne, f. eks. hvis den har været udsat for fugtighed (som omtalt ovenfor).

Opdager man det i tide — og det skulle ikke være så svært, idet stangen da er ligesom „død“ eller slatten i kastet — er fremgangsmåden den samme som skitseret ovenfor. Man „underbinder blot både oven- og nedenfor flækningen.

Det er ikke altid, flækningen sker mellem alle 6 splitter. I så tilfælde må man ikke fremkalde yderligere flækning, men blot behandle den, der er konstateret.